

לך הודי לצבי או לעפר האילים על הרי בתר:

זהר שיר השירים

יוסי פתח, "עד שִׁיפוּת הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים", כמה יש להם לאנשים להזהר מעונותיהם שלא יחטאו לפני רבונם, שהרי בכל יום ויום כרוז יוצא וקורא, התעוררו בני העולם בלבבכם לפני מלך הקדוש, התעוררו להזהר מעונותיכם, עוררו לנשמה הקדושה שניתנה בכם ממקום עליון הקדוש, שלמדנו בשעה שהקדוש ברוך הוא מוציא את הנשמה להורידה באנשים, מזהיר אותה בכמה אזהרות בכמה עונשין, בשביל לשמור מצותיו, ולא עוד אלא שמעבירה באלף ומשנה עולמות להשתעשע ולראות בהם הכבוד של אותם העמלים בתורה, והיא עומדת לפני המלך בלבוש הכבוד בצורה של עולם הזה, בלבוש כבוד העליון, מסתכלת בכבוד המלך כל היום, ומעטרים לה בכמה עטרות, וכאשר מגיע זמנה לרדת לעולם, היא עושה מדורה בגן עדן התחתון שלשים יום, לראות בכבודם של הצדיקים, והיא עולה למקומה למעלה, ואחר כך יורדת לעולם, אז מעטר לה מלך הקדוש בשבע עטרות, עד שבאה ונכנסת בתוך גוף האיש, וכאשר היא בגוף האיש וחוטאת בעולם הזה ועמלה בחשכות, התורה תתמה עליה ואומרת, ומה כל הכבוד הזה וכל אותה השלמות השלים מלך העליון להנפש והיא חוטאת לפניו, ובעבור זה היא תלמד עצה לנפש הזאת להזהר מחטאותיה, ותושב להטהר עד

בשעה זו, כריח העולה מהקרבת שנקרב באש המזבח ותרצני: נמצא שהאדם הוא מקריב בתעניתו החלב והדם, והריח שעולה מפיו הוא מזבח כפרה, ולפיכך תקנו התפלה במקום הקרבן, ובלבד שיתכווין למה שאמרנו, אמר רבי יצחק מכאן והלאה כתיב "כֹּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֵא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ וְיִטְהַר" (במדבר לא, כג), אמר רבי יוסי כשהיה בית המקדש קיים אדם מקריב קרבנו בענין זה ומתכפר לו, עכשיו תפלתו של אדם מכפר לו במקום הקרבן כדמיון הזה.

לולי הרשעים אין הצדיקים ניכרים

דבר אחר "הוֹדִי לִי וְאֲנִי לוֹ הִרְעָה בְּשׁוֹשָׁנִים", מה השושנים קוצים מצויין בתוכם, אף הקדוש ברוך הוא מנהיג עולמו בצדיקים ורשעים, מה השושנים אלמלא הקוצים אין השושנים מתקיימין, כך אלמלא הרשעים אין הצדיקים ניכרים, דאמר רבי יהודה במה הצדיקים ניכרים, מתוך שיש רשעים, דאלמלא רשעים אין הצדיקים ניכרים. דבר אחר "הִרְעָה בְּשׁוֹשָׁנִים", המנהיג עולמו בשש שנים^(כ) והשביעית שבת לה! דבר אחר "בְּשׁוֹשָׁנִים", באותן ששונים בתורה. (זהר חלק ב-כ).

להזהר מעונות

"עד שִׁיפוּת הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים וגו'". רבי

זיו הזהר

אלפי שני הוה עלמא חד חרב.

ג. פירוש בשש הפירות מן חסד עד המלכות, כי שנה בגימטריא ספירה, וכל ספירה מנהגה אלף שנים, והיינו כמאמר חז"ל שית